

Syv

7.1 Alt er styret af love

Evolutionen er en proces, der for individet indebærer, at han går mod stadig større magt over sin skæbne. Denne magt over skæbnen er friheden. Frihed vindes gennem kundskab. Kundskab, frihed og evolution er tre forudsætninger for at livet skal få en positiv mening.

Alle tre har igen en forudsætning. Nemlig at tilværelsen er styret af love. Var kosmos ikke lovbunden orden, ville liv ikke kunne udvikles. Skete ting og sager på må og få i stedet for lovbundet, var ingen kundskab mulig, kunne intet forudses, intet planlægges, det ville dermed gøre friheden til intet.

Det som fremfor alt skiller hylozoiken fra andre anskuelser er kundskaben om livslovene. Kundskaben om lovene er den væsentlige kundskab. Kundskab om noget er, dybest set, kundskaben om de love, der gælder for dette noget.

Videnskabens fornemste opgave er at opdage og beskrive naturlove. Jo mere forskningen skrider frem, desto flere love finder man. Man begynder at indse, at der ikke findes noget, der står udenfor det lovbundne, ikke findes noget, der ikke styres af love.

Når videnskabsmænd ikke vil befatte sig med virkeligheden ud over den fysiske, de "paranormale" fænomener og den "åndelige verden", så beror det på, at de ikke har opdaget de love, der styrer disse ting. Ifald de overhovedet indrømmer eksistensen af disse realiteter, så hæfter de sig ved det tilsyneladende uberegnelige og lovløse i deres måde at ytre sig på for at affærdige dem som betydningsløse. Man betragter dem som kuriositeter i kundskabens grænseland, sidste tilbageværende gåder i et univers, som i alt væsentligt er udforsket. Allerede dette eksempel viser, at kundskab må være forklaring på love.

Hylozoiken kan give et helt andet perspektiv end videnskaben på det overfysiske. Og dette takket være at den kan sætte fysisk og overfysisk virkelighed ind i en fælles sammenhæng, styret af love som vor fornuft kan forstå og godtage. Hylozoiken nøjes dog ikke med kun at konstatere, at der findes en overfysisk virkelighed, lige så lovbunden som den fysiske. Den hævder desuden, at denne er den væsentlige virkelighed.

Det er i verdenerne udover den fysiske, at menneskets stadig højere art af udviklingsbar bevidsthed har sit grundlag. Det er fra disse overfysiske materieverdener de energier hidrører, der driver de fysiske livsformers evolution frem. Og det er i den overfysiske virkeligheds fortsættelse udover de blot menneskelige emotionale og mentale verdener, at mennesket til slut når kundskab om meningen med tilværelsen.

Menneskets selvforvandling til noget højere end menneske er en lovbunden proces og et led i en endnu større og lige så lovbunden proces – udviklingen af bevidstheden i alt liv. De love, der regulerer denne evolution, livslovene, er i hylozoiken det vigtigste studie af alle.

"Der findes love i alt, og alt er udtryk for lov," er hylozoikens fornemste aksiom.

7.2 Hvad er lov?

De mest værdifulde kendetegn ved en lov er, at den er uforanderlig og upersonlig. Hvis lovene pludselig forandredes, ville kosmos udarte sig til kaos. En lov kan heller ikke være produkt af en individuel intelligens. Noget sådant bliver altid tidsbundet og indskrænket til ophavsmandens altid begrænsede indsigt. Lovens upersonlighed er den yderste garanti mod individuelt forgodtbefindende, også guddommelig sådant. Ikke engang højeste kosmiske guddommelighed kan nå den hypotetiske alvidenhed, der kunne klarlægge hele den potentialitet, der ligger i materien. Kun en brøkdel af urmateriens muligheder til manifestation er kommet til udtryk i et fuldendt kosmos. Af dette følger, at samtlige utallige kosmos ligner

hinanden i deres grundprincipper men er totalt forskellige i deres individuelle udgestaltninger af den universelle Lov.

Loven er udtryk for materiens uforanderlige og upersonlige måde at virke på. Det kan ske at naturen forekommer os kold og hård. Den er dog sand, retfærdig og ubestikkelig. Og dette er forudsætningerne for kundskab og frihed, giver mennesket de enestående muligheder det har.

Love viser at kræfter virker, hvordan og under hvilke betingelser de virker.

Ingen love kan ophæves. Ukyndige taler ind imellem om at "ophæve naturlovene". Sådan kan man ifølge denne uklare tænkning mene, at flyvemaskinen ophæver gravitationen. Det som i virkeligheden sker er at flyvemaskinens motor med sin stærkere kraft modvirker og overvinder gravitationens kraft. Men gravitationen som lov fortsætter naturligvis med at virke og med samme kraft som før, hvilket viser sig netop ved at kraft i samme grad og retning altid vil modvirke gravitationen med beregnet effekt.

Den grundlov, som alle andre love kan udledes fra og som alle loves uforanderlighed beror på, er materiens lov, den egentlige naturlov. Den ytrer sig ved at alt stræber mod balance, stabilitet, genoprettelse, harmoni.

7.3 Hvad er livslov?

Med hensyn til livets mening – bevidsthedsudviklingen – kan man inddele lovene i naturlove og livslove. Naturlovene er de fundamentale. De gør kosmos til et ordnet hele. Denne orden er forudsætning for at bevidstheden overhovedet skal kunne opstå i kosmos. Uden selvbevidste monader kan kosmos umuligt have en mening. Men det er først livslovene, der gør det muligt for disse monader at virkeliggøre meningen. Livslovene er naturlovenes udtryk gennem den kosmiske totalbevidsthed. Livslovene giver kosmos et formål.

Lov hører til bevægelsesaspektet. Naturlovene er lovens udtryk gennem materien som energier, livslovene dens udtryk gennem bevidsthedsaspektet som vilje.

Livslovene er livets egen lovgivning og domstol. Inden vi mennesker har nået den indsigt, kommer vi at udtænke forskellige retssystemer ifølge de stadier i udviklingen vi opnår. Jo højere vi når, desto bedre kommer vore menneskelige love til at stemme overens med livets love.

Livslovene svarer til det bedste i vort væsen. I samme grad som vi opdager os selv og virkeliggør vore iboende muligheder, opdager vi at love er vilkår for denne virkeliggørelse. Vi kan begynde at leve ifølge lovene ved at frigøre os fra vor ukyndighed om livet. Dette giver os også størst mulige frihed.

Syv livslove er grundlæggende. Det er frihedsloven, enhedsloven, udviklingsloven, selvloven, skæbneloven, høstloven, aktiveringsloven. Ved siden af disse syv love findes mange sådanne livslove, der gælder på de forskellige stadier og niveauer. Det er love, som mennesket selv lærer at opdag i evolutionen.

På lavere stadier forekommer livslovene virkelighedsfjerne. Efterhånden synes de ikke bare mulige men også ønskværdig at følge. På tilstrækkeligt højt stadium indser man, at de er nødvendige for al evolution. Den som vil højere må lære at anvende dem. Den som ikke adlyder dem afstår dermed fra at nå højere. Valget er frit.

7.4 De syv grundlæggende livslove

Frihedsloven siger, at hvert væsen er sin egen frihed og sin egen lov og at frihed vindes gennem lov. Frihed er ret til egenart og aktivitet indenfor grænserne af alles lige ret.

Enhedsloven siger, at alle væsener udgør en enhed og at hvert væsen skal virkeliggøre sin enhed med alt liv for at kunne ekspandere sin bevidsthed udover sit eget jeg.

Udviklingsloven siger, at alt liv – fra det laveste til det højeste – udvikles, at kræfter virker på bestemte måder mod bestemte mål, som i sidste ende leder frem til kosmos' slutmål. Hvert

uratom er en potentiel gud og vil engang gennem manifestationsprocessen blive en aktuel gud, det vil sige: nå højeste grad af kosmisk bevidsthed og evne.

Selvloven eller loven for selvvirkeliggørelse siger, at hvert væsen selv – gennem egen indsigt og eget arbejde – skal erhverve alle de egenskaber og evner, som til sidst vil lede frem til kosmisk alvidenhed og almagt.

Skæbneloven siger, at jeg'et i hver ny livsform påvirkes af kræfter og bringes i situationer, der giver jeg'et de nødvendige erfaringer på netop det niveau i evolutionen.

Høstloven siger, at alt hvad vi har sået skal vi engang høste, alt hvad vi har gjort i handling, ord, følelse og tanke – eller undladt at gøre – virker tilbage på os med samme effekt.

Aktiveringsloven siger, at individets bevidsthed udvikles gennem aktivitet og kun gennem hans egen aktivitet. Alt må være egen erfaring og egen bearbejdning af denne erfaring for at blive til indsigt og evner.

FRIHEDSLOVEN

7.5 Frihed er lov

Livet er beregnet til frihed. Hvis livets mening er at individerne udvikler deres bevidsthed, ville det så være muligt, hvis alle de unikke individer ikke kunne vælge deres egen måde at udvikles på? Frihed er i dybeste forstand individualitet: ret men også evne til egenart og egen aktivitet indenfor grænserne af alles lige ret til det samme. Liv er frihed.

Alle væsener må anvende love for at overhovedet at kunne leve og udvikles. På alle stadier er individets grad af frihed et direkte resultat af hans evne til at leve efter lovene. Mennesket kan nå indsigt om natur- og livslove, leve bevidst ifølge lovene. Jo bedre det følger dem, desto højere når det. Liv er lov.

Liv er altså frihed og lov på samme tid. Dette er en uhyre vigtig indsigt, som kun esoterikerne kan give. Frihed og livslov er, esoterisk set, to sider af samme sag: uden frihed intet lovformeligt liv og uden lov ingen frihed.

Esoterisk ukyndige har ment at finde et paradoks i friheden: jo større frihed for et bestemt individ eller en gruppe, desto mindre frihed for alle andre. Eksempler findes der mange af i vor verden: diktatoren med uindskrænket magt (eller frihed) over en undertrykt, forskræmt nation.

Den sunde fornuft siger, at hvis vi opfatter friheden som et paradoks, så er det mere rimeligt at antage, at vort frihedsbegreb er fejlagtigt end at friheden i sig selv skulle være illusorisk. Så længe som friheden opfattes som ret til at handle efter for godt befindende og krænke andres ret, vil den forblive et paradoks. Når friheden opfattes som alles lige ret, med andre ord som lov, opløses paradokset.

Også vort lovbegreb er opstået ud fra ukyndighed og er dermed fejlagtigt. Hylozoisk set er det alvorligste i misforståelsen at lov stilles under gud, at lov anses for ensbetydende med et uendeligt væsens uudgrundelige vilje og magt. Ifølge hylozoiken findes intet sådant væsen. Alle "guder" er kun relativt alvidende og almægtige. Og alle "guder" adlyder loven. De er guder i kraft af at forstå og anvende loven suverænt indenfor deres begrænsede (dog for os umådelige) livsområde.

I hylozoiken står lov over gud. Og dette er forudsætningen for frihed og evolution. Ingen gud kan eller ikke engang vil forbyde noget, straffe eller dømme nogen. Religioner der indeholder sådanne lærer afspejler heri kun menneskelige fiktioner. Hylozoiken hævder i stedet individets ukrænkelighed som en logisk konsekvens af dets potentielle guddommelighed. Thi alle monader vil engang nå højeste guddommelige stadium. Kun tidspunktet for dette er forskellig for alle. De som nu befinder sig på det højeste stadium ved også, at de selv aldrig havde kunnet nå dertil uden denne guddommelige ret til frihed.

7.6 Frihed må erobres

Målet for kosmos' eksistens er alle monaders alvidenhed og almagt. Denne harmoni er en tilværelse af størst mulige frihed og samtidigt størst mulige lovformelighed for alle.

Fra begyndelsen er monaden totalt bevidstløs og totalt ufri. Dens vej til den endelige kosmiske guddommelighed hedder udvikling. Dette indebærer selvvirkeliggørelse. Monaden skal selv erobre alle de nødvendige egenskaber og evner gennem at gøre erfaringer og lære af dem. Kun sådan erhverver monaden kundskab, indsigt og forståelse. Kun sådan udvikler monaden sin evigt unikke egenart.

Udviklingen er vejen fra ukyndighed til alvidenhed, fra ufrihed og afmagt til almagt, fra isolering til enhed med alt liv, fra lidelse til lykke, glæde og salighed.

Mennesket arbejder på at øge sin frihed ved selv at følge livslovene. Derfor behøver det ikke være bevidst om dem. Men når det opdager dem, kan det med større energi og

målbevidsthed arbejde for andres og egen frigørelse, evolution til noget højere. For at mennesket skal opdage livslovene må det først lære at anvende dem.

Mennesket er på hvert stadium, på hvert niveau i udviklingen relativt fri, relativt ufri. Det er fri i samme grad som det har erhvervet kundskab, forståelse, evner. Grænsen for dets kundskab, forståelse og evner angiver grænsen for dets frihed. For at nå størst mulige frihed på hvert stadium og niveau forudsættes det, at mennesket har nået så omfattende kundskab og så aktiveret evne at anvende kundskab, som det er muligt på stadiet og niveauet.

Mennesket udvikles under afbalancering af frihed og lov. Det er dette der kaldes for ansvar. Når vi viser vort ansvar for andre og griber ind til fordel for deres frihed og ret, så bliver konsekvensen ifølge ansvars- eller høstloven, at vor egen frihed øges. Og omvendt, når vi trænger ind på andres ret, mister vi samme mål af vor egen frihed. Det kan ske i dette liv eller senere. Loven kan vente. Men det man sår skal man engang høste. Jo bedre vi kender livslovene, desto bedre kan vi leve vore liv. Vi undgår så at krænke andres ret og får dermed større frihed ved at vi undgår høstbetingede frihedsindskrænkninger.

"Viljens frihed" er et problem der er formuleret forkert. Problemets kerne berører vor frihed til at kunne vælge mellem forskellige handlinger. Og den frihed afhænger igen af evnen til frit at vælge motiv. Thi vi vælger ikke mellem handlinger fordi disse bestemmes af det motiv indeni os der er stærkest. Dermed bliver spørgsmålet: kan vi nå en sådan grad af frihed, at vi bevidst kan styrke hvilket som helst motiv og gøre dette stærkest? Dette problem handler altså om bevidsthedens frihed. Fri er den der altid selv kan bestemme hvilke tanker han vil tænke og hvilke følelser han vil rumme. Ufri er den som ikke kan styre sit tanke- og følelsesliv, hvor uønskede, forstyrrende og destruktive tanker og følelser kommer og går som de vil.

Denne bevidsthedens frihed er bestemt af alle livslovene, specielt udviklingsloven, selvloven, høstloven og aktiveringsloven. Ufri bevidsthed, afmagt, splittelse, manglende evne beror på utilstrækkelig udvikling af bevidstheden og eller på dårlig høst. Fri, effektiv, koncentreret, jeg-styret bliver bevidstheden gennem metodisk aktivering. Ingen anden end mennesket selv kan gennemføre dette arbejde og på sin helt egen måde.

7.7 Samfundsfriheden

De grundlæggende faktorer i fysikken er kraft og materie. De dynamiske faktorer i samfundet er magt og mennesker. Magt opstår gennem menneskers vilje og handling men kan senere i mange tilfælde leve et mere eller mindre selvstændigt liv: traditionernes magt, ideernes magt, konventionernes magt er eksempler på det.

Magt er kraft. Og for ikke at blive en blind, en destruktiv naturkraft skal magten styres og rettes. Dette er bevidsthedens opgave. Jo højere grad af bevidsthed hos individ eller kollektiv, desto større magt kan man ifølge livslovene få lov at bruge. Højere bevidsthed indebærer større kundskab om livslovene, større evne til at anvende dem fejlfrit.

Magt er i sig selv hverken ond eller god. Magt er i sig selv ikke noget "slem". Magt er nødvendig for at holde sammen på mennesker, for at modvirke kaos, for at drive mennesker til handling, gennemføre nødvendige forandringer. Om magten skal blive en kraft til ondt eller godt afhænger af udøverens grad af bevidsthed, grad af egoisme (vilje til magt) eller altruisme (vilje til enhed), hans evne til at være forudseende, og det faktiske resultat – godt forsæt kan som bekendt give ondt resultat.

I sin ideale form både stiler og leder magtudøvelse til større frihed for alle, dybere enhed mellem alle, bedre selvvirkeliggørelse for alle, større aktivering af alle – kort sagt: højere udviklet bevidsthed for alle.

I sin ideale form opvejes magten altid af et lige så stort afkrævet ansvar. Magt uden ansvar er despoti. Ansvar uden magt er undertrykkelse. Det faktum, at høstloven altid afkræver ansvar for magtmisbrug, hindrer ikke at vi mennesker også gør det.

Jo mere ansvar et menneske vil og kan bære, desto større magt giver Loven det ret til at bruge. Størst mulige ansvar forudsætter størst mulig kundskab og evne men berettiger til størst mulige magt eller frihed. Magt og frihed er nemlig samme sag set fra forskellige synspunkter og med forskellige grænsedragninger mellem individ og kollektiv. Alle har ifølge frihedsloven ret til at leve sit liv på sin egen måde, så længe de dermed ikke inddrænker andres lige ret til det samme.

Men frihed over andres liv (det vil sige: magt) burde kun gives dem, der har opnået en sådan grad af indsigt og evne, at de kan bære det ansvar som følger med denne frihed, burde kun gives dem der har lært at adlyde livslovene.

Spørgsmålet om idealsamfundet er et frihedsspørgsmål. Størst mulige frihed til størst mulige antal, respekt for alles ret, skal være ledende principper. De som vil indføre idealsamfundet gennem vold mod lovlige, inddrænking af frihed og ret, er på den forkerte vej. De tror de kan fremme det abstrakt eller idealt gode ved at krænke det konkret og reelt gode. Det viser "ideernes" (egentlig: fiktionernes) magt over tænkningen.

Idealsamfundet opbygges ikke med en bestemt samfundsforfatning. Samfund kan aldrig konstrueres på forhånd. De tager voksende form efter menneskenes kollektive karakter. Generelt kan siges at de bestemmende faktorer i samfundet ikke gælder organisation eller system. De berører aldrig formen så meget som indholdet, det vil sige: funktion, dynamik, bevidsthed. Og det er menneskene, der udgør organisationens eller systemets indhold. Vist er de samfundsformer farlige, der koncentrerer magten på få hænder. Og vist er den samfundsform bedst, der fordeler magten jævnt mellem forskellige interesser og samfundsklasser, indeholder kraftfulde spærringer mod alle former for magtmisbrug og ejer effektive, ubestikkelige revisionsmekanismer. Men løsningen ligger alligevel i menneskene selv. Når en tilstrækkelig indflydelsesrig minoritet af medborgere (majoritet bliver den ikke sådan lige med det første) har forstået frihedsloven, og handler efter denne indsigt, vil de tvinge de styrende til sådanne indrømmelser, at friheden bliver virkeliggjort og deres samfund det bedste med hensyntagen til befolkningens udviklingsstadier. Med højt udviklede medborgere bliver hvilket som helst samfundssystem idealt. Med forholdsvis lavt udviklede – som det nu er tilfældet – bliver den mest ideale samfundsform et virkelighedsfjernt skrivebordsprodukt. Thi det er menneskene som det lykkes eller mislykkes for at leve op til idealerne; og det er menneskene, som dermed giver systemet dets indhold.

ENHEDSLOVEN

7.8 Enhedens betydning

De planetomspændende intelligenser, der våger over menneskeheden, siger at af alle livslove er enhedens lov den vigtigste og mest indlysende. Enheden eller kærligheden er det eneste væsentlige. Men mennesket tror, at alt andet er vigtigere. Enhedsloven er den uden sammenligning vigtigste lov for menneskets udvikling, harmoni og lykke. Enhedsloven er kærlighedens, tjenestearbejdets og broderskabets lov.

Enhedens afgørende betydning viser sig i alle syv livslove. De er nemlig universelle og stiler mod enheden. De lægger mere vægt på kollektivet end på individet. I frihedsloven ligger alt det der hjælper andre til at fornemme medfølelse og fællesskab, i udviklingsloven alt der hjælper andre til at udvikles, i selvloven alt der hjælper andre til at virkeliggøre sig selv, i aktiveringsloven alt der hjælper andre til at tænke og handle selv. Hvis noget ikke gavner alle, så er det en fejltagelse med hensyn til livslovene. Ondt og godt falder stort set sammen med det der skiller respektive samler menneskene. Den største indsats et menneske kan gøre er at samle og forene, den største skade at splitte og adskille. Givetvis findes en falsk enhed, der skyldes gruppeegoisme og er rettet mod andre. Princippet gælder alligevel som sådan.

7.9 Viljen til enhed

Alle menneskehedens lidelser og nuværende svære situation kan føres tilbage til en eneste ting: menneskenes vilje til magt. Når tilstrækkelig mange har forstået, at vilje til enhed er det eneste fornuftige, det eneste mulige i længden og handler efter den indsigt, kommer alt til at forandres på vor planet.

Med vilje til enhed lærer mennesket at se bort fra forskellene og se på lighederne menneskene imellem. Det lærer at glæde sig over forskellene, forstå at de er berettigede som udtryk for hver og ens unikke egenart, indse at de beriger helheden så længe som alle er forenet i det eneste væsentlige: den fælles stræben fremad og opad. Kun den livsukyndige kan stræbe efter ensretning, ens syn og stræben.

Det vigtigste er at bekæmpe hadet, egoismen og løgneren i alle dets utallige udtryk, at lære menneskene at leve i fred med hinanden, at lære dem at sætte pris på hinanden sådan som de er og lære dem at se på hinanden som medvandrere på vejen, samme vej som alle må gå med alle de fejltagelser som alle må gøre for at lære. Al slags fordømmelse og moralisering er en stor fejltagelse og brud på enhedsloven. Givetvis må kriminelle og andre der krænker andres ret effektivt stoppes i deres fremfærd og tages hånd om af samfundet med henblik på en social omfostring. Men vi har ingen ret til at straffe, hævne, hade, gøre ondt for at det gode kan komme deraf. Så længe samfundet ikke indser dette, kommer det til at kæmpe forgæves mod kriminaliteten.

Viljen til enhed viser sig fremfor alt i det personlige ansvar vi føler for andre. Jo mere vi vokser ind i enheden, desto mere udvides også området for dette personlige ansvar, ikke kun for vore nærmeste og venner men også for vore opgaver, for vor nation, for menneskeheden og for alt levende. Kundskaben om livslovene viser det falske i talen om det enkelte menneskes ubetydelighed og afmagt. Alle kan gøre en indsats. Der er derved ikke vor sag at afgøre om vor indsats "tjener noget formål". Det menneske som virkelig har forstået hvad ansvar vil sige, gør hvad han kan uden at spørge efter størrelsen af sin indsats, thi han indser, at han med et sådant spørgsmål kun ville søge at vurdere sin egen storhed eller mærkværdighed. Et menneskes virkelige storhed ligger i dets indsigt om medansvar for alt hvad der sker. Ansvarsløshed er bevis på ukyndighed om livets mening og mål.

7.10 Tjenestearbejde

Den tjenende indstilling til livet opstår ud fra viljen til enhed. Tjenestearbejde er en kunst, den største og den sværeste kunst. Alt er nemt i teorien. Det er i praksis, virkeliggørelsen, hvordan man tager de rigtige beslutninger, vælger rigtigt og handler rigtigt, menneskets storhed og evne vises. Først af alt gælder det om at blive klar over ens egne motiver. De allerfleste motiver er selviske, afhænger af egne meninger og kravet om selvtilfredsstillelse, emotional og mental stimulans. Så snart "jeg'et" kommer med bliver alt fordrejet: "jeg vil hjælpe. Jeg vil tjene. Jeg vil føle mig så god." Men hvis vore tanker kredser sådan omkring vort eget jeg, hvad bliver der da tilovers for medmennesket vi skulle hjælpe, opgaven vi skulle udføre? Denne jeg-følelse modvirker tjenestearbejdet, adskiller fra enheden. I enheden findes intet "jeg" kun "vi". Det er denne upersonlige indstilling, som mennesket har så svært ved at opnå.

Hvor svært det er at tjene viser sig ved at man med tjenestearbejde kan gøre mere ondt end godt. Man skal ikke tjene det onde, men det er netop hvad man gør ved ubetænksomt tjenestearbejde. Det er derfor at det virkelige, effektive tjenestearbejde forudsætter en alsidig, harmonisk udvikling af mennesket. Forædling af det emotionale er nødvendig, kulturstadiet er en forudsætning. Men dette er ikke tilstrækkeligt, lige modsat hvad mange mystikere tror. Det mentale skal også aktiveres, så at mennesket skaffer sig dømmekraft og sund fornuft. Ellers risikerer ædelmodigheden at blive hovedløs og dermed tjene det onde. Der findes en del udtalelser som man har tillagt Kristus men som han aldrig har ytret: "Giv til den som beder dig" og "stå ikke det onde imod". Det er eksempler på fejlagtig tjenestearbejde. Det ville være det samme som at tilgodese ondskaben og dermed øge dens magt. Ifølge livslovene er vi forpligtede til at stå imod det onde, for eksempel hvis vort land angribes og vor nations frihed trues. Ellers efterlader vi livet i det ondes vold.

7.11 Kærlighed

Ordet "kærlighed" er misbrugt som få andre. Det kan betyde alt fra flygtig sympati til total hengivenhed, der ikke viger tilbage for noget offer, fra kølig velvilje til absolut enhed med alt liv. Mange mennesker er for primitive til at kunne elske. De har ingen egen erfaring i det som mennesker på højere stadier lægger i ordet kærlighed.

Vi elsker ikke alle lige meget. Vi elsker vore venner mere end ukendte eller fjender. Der findes grader for al ting, en indsigt for perspektivtænkningen (47:5). Den som siger at han elsker alle lige meget, kender ikke sig selv på det punkt, hvis den egentlige mening ikke er: alle lige lidt.

Kærligheden bliver kun en smuk talemåde, som er uden forpligtende, hvis den ikke giver sig udtryk i handling. Religiøse kan tale om kærligheden uden dermed at forpligte sig til noget. Det er ikke nok med læbernes bekendelse. Befriet fra sentimentalitet udtrykker kærligheden sig snarere som handling; handling motiveret af upersonlig vilje til enhed.

Vi behøver et ideal at dyrke, vi behøver mennesker at beundre og elske. Ved at elske en lærer vi at elske stadig flere. Det vi elsker og beundrer bliver vi et med. Man kan ikke meditere uden kærlighed, og man kan ikke udvikle kærlighed uden meditation. Derfor behøver meditationen ikke at være bevidst, kun vedvarende, uafsladelig koncentration.

Vi må have stærke følelser af attraherende kraft. Ellers kan vi ikke udvikles, ikke forædle og højne det emotionale. Og med kun det mentale når vi aldrig det kausale. Det mentale skal ikke kvæle eller undertrykke det emotionale, som en del tror. Tværtimod skal dette emotionale udvikles, thi mennesket er nødt til at anvende alle sine indre ressourcer, hvis det skal virkeliggøre overmennesket. Men det emotionale skal styres, omdirigeres fra det lavere og illusoriske til det højere og ideale.

UDVIKLINGSLOVEN

7.12 Udviklingsloven og den universelle attraktion

Den grundlæggende naturlov er loven om årsag og virkning. Den fundamentale livslov er attraktionens lov eller enhedsloven. Denne lov ytrer sig gennemgående i alle verdener sådan, at højere verden attraherer og påvirker lavere verden. Denne attraktionskraft har man sammenlignet med solens indvirken på planter. Den lokker planten op af jorden og får den til at strække sig mod solens lys og varme, symboler for den visdom og kærlighed der udgår fra højere verdener.

Udviklingsloven siger, at der findes kræfter der virker på forskellig måde henimod kosmos' slutmål. Attraktionskraften er en af disse kræfter. Menneskets gensvar på denne kraft er en anden sådan kraft. Den viser sig i dets stræben efter selvvirkeliggørelse. Når det først har besluttet sig for selvvirkeliggørelse og følger den attraktion mod det højere det fornemmer, kan dets udvikling for alvor tage fart.

7.13 Udviklingsloven og selvvirkeliggørelsen

Loven for selvvirkeliggørelse er egentlig en følgelov til udviklingsloven. Ganske vist må mennesket gøre alt det som på ham tilkommer og som om der ingen hjælp var at finde. Og gør han det, så bliver hans målbevidsthed belønnet. Udviklingslovens kræfter forstærker så automatisk hans egen indsats. Uden denne imødekommenhed ville hans egne kræfter ikke slå til.

Men bemærk: udviklingsloven er udtryk for en enhedskraft. Energitilskudet til mennesket afhænger af hans indstilling til enheden. Den, der vil udvikles af noget andet motiv end at tjene livet, den der vil udvikles for sin egen skyld, mister denne medvirken. Men i samme grad som mennesket lever for andre fremmes hans egen udvikling, så han bliver i stand til at gøre en stadig effektivere indsats.

7.14 Menneskets udvikling

Jo lavere mennesket står i udviklingen, desto flere erfaringer af lignende art fordres for at det skal lære, begribe og forstå. Det er derfor udviklingen på barbarstadiet tager så utrolig lang tid.

Når mennesket har erhvervet den almene beholdning af livserfaringer der kræves for at begribe, kan specialiseringen tage fat. I liv efter liv må det bearbejde idelig nye livsområder, indtil en vis almen gryende livsforståelse gør sig gældende.

Dette gentages på hvert udviklingsstadium. Civilisationsstadiet har sin specielle livsforståelse, kulturstadiet og humanitetsstadiet sine. Det er grunden til at mennesker på disse forskellige stadier "ikke taler samme sprog". Ordene er fælles for alle, men det erfarings- og livsindhold som mennesket lægger i dem er ikke det samme på forskellige stadier. Hvad en barbar mener med frihed er ikke det samme som det et kulturmenneske lægger i ordet.

Når mennesket når kultur- og humanitetsstadierne, udvikles efterhånden virkelighedssansen og interessen for det menneskelige, forståelsen for livets sande værdier, for livets mening og mål og midler til at nå målet.

Monadene er altid indesluttet i kausalhylsteret gennem hele menneskeriget. Under inkarnationerne omslutter dette hylster de nye inkarnationshylstre. Når jeg'et vågner til bevidsthed i den fysiske verden, er det fra begyndelsen totalt ukyndigt og desorienteret. Den nye hjerne ved ingenting af hvad den gamle hjerne vidste. Under opvækststadiene skal jeg'et aktivere bevidstheden i sine nye hylstre – nedefra laveste molekyleart – ved hjælp af sine latente evner og anlæg. Gennem kontakt med andre mennesker og deres erfaringer lærer jeg'et at opfatte og forstå og søger at orientere sig i sin nye verden. Hvad jeg'et ikke får lejlighed til

at komme i kontakt med igen forbliver latent. De evner jeg'et ikke opøver på ny forbliver latente

Under opvækstårene går mennesket igennem menneskehedens almene bevidsthedsudvikling helt fra barbarstadiet. Det afhænger af mange faktorer hvor lang tid det skal bruge for igen at opnå sit egentlige niveau, det niveau det havde nået i tidligere liv: den nye hjernes kapacitet, dets miljø, opfostring, mulighed for kontakt med det som kan vække de underbevidste (latente) indsigter til nyt liv. Der findes mange som i et nyt liv aldrig når op på sit gamle niveau. Andre når det først i moden alder. Forløber livet normalt, bør mennesket have overstået barbarstadiet ved det 14. år, civilisationsstadiet ved 21, kulturstadiet ved 28 for at kunne begynde der hvor det endte ved 35 – dette forudsat at det tidligere har nået humanitetsstadiet, hvilket ikke mange har. Jo højere niveau det er lykkedes jeg'et at opnå, desto hurtigere går mennesket igennem disse stadier i hver ny inkarnation, hvis dårlig høst ikke hindrer det.

Ovenstående tekst udgør afdeling Syv af *Forklaringen* af Lars Adelskogh.

Oversættelse: Lis Poulsen og Kjeld Steffensen

Copyright © 1999 Forlaget Esoterika